

Arrest

nr. 341 830 van 24 februari 2026
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 26 juni 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 juni 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 november 2025.

Gelet op de beschikking van 23 december 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS *loco* advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 16 juni 2025, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, met name Bulgarije. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat haar de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 31 januari 2024 en dat haar een verblijfsvergunning afgeleverd werd die nog geldig is tot

en met 14 februari 2027 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3A en map 6, landeninformatie, stuk 3). Deze beslissing geldt ook voor haar twee minderjarige kinderen die aldus ook over subsidiaire bescherming beschikken in Bulgarije.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van "tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken", dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er in Bulgarije sprake is van een precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Bulgarije is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's. Echter, er kan niet worden afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

In dit verband moet rekening worden gehouden met "alle gegevens van de zaak" (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Bulgarije werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. Verzoekende partij slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Ze betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije wordt vastgesteld. Door louter haar reeds afgelegde verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

5. Verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij stelt tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift dat zij een kwetsbaar profiel heeft gezien haar afkomst uit Syrië en het feit dat zij een alleenstaande moeder is. Zij zou ook met psychologische problemen kampen. Het loutere feit dat verzoekende partij een alleenstaande moeder is en dat zij afkomstig is uit Syrië volstaat op zich echter niet om te besluiten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake statushouders. Zij onderbouwt verder op geen enkele wijze haar stelling dat zij met psychologische problemen kampt, met objectieve medische of psychologische attesten. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart zij bovendien geen medische problemen te hebben (NPO, p. 3). Zij toont met dan ook niet aan dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Bijgevolg liggen er geen overtuigende elementen voor waaruit zou blijken dat bij de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

6. Zoals reeds aangehaald blijkt uit de documenten in het administratief dossier dat aan verzoekende partij en haar kinderen de subsidiaire beschermingsstatus verleend werd in Bulgarije op 31 januari 2024 en dat aan verzoekende partij een verblijfsvergunning afgeleverd werd die nog geldig is tot en met 14 februari 2027 (administratief dossier, map 5, documenten, stuk 3A en map 6, landeninformatie, stuk 3). Dit is in overeenstemming met de voorliggende algemene landeninformatie waaruit blijkt dat de verblijfstitels voor personen met subsidiaire bescherming in Bulgarije een geldigheid van drie jaar hebben (AIDA, "Country Report Bulgaria. Update 2024", maart 2025, p. 114). Dit blijkt ook uit de kopie van haar verblijfsvergunning die zij voorlegt, waarop te lezen valt dat deze nog geldig is tot en met 14 februari 2027.

7. Het komt aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken en de taal te leren. Er kan van de verzoekende partij verwacht worden dat zij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen kunnen onvoldoende blijken uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partij. Uit de verklaringen van verzoekende partij blijkt immers dat zij slechts beperkte inspanningen geleverd heeft om zich te integreren in Bulgarije. Zij verbleef slechts een beperkte periode in Bulgarije met haar kinderen. Zij kwam aan op 1 september 2023 en vertrok op 22 april 2024. Zij verbleef in totaal aldus ongeveer acht maanden in Bulgarije (NPO, p. 6). Zij verkreeg haar status op 31 januari 2024 en haar verblijfsvergunning werd uitgereikt op 27 maart 2024 waaruit blijkt dat zij Bulgarije ongeveer vier maanden na het verkrijgen van de internationale bescherming en ongeveer één maand na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning verliet. Het is voor verzoekende partij op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Bulgaarse documenten, niet mogelijk om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcursussen in Bulgarije. Verzoekende partij stelt dat zij er niet in slaagde om werk te vinden omwille van racisme, het feit dat zij een hoofddoek draagt en dat zij de Bulgaarse taal niet spreekt (NPO, p. 13). Zij heeft echter slechts beperkte stappen gezet om werk te vinden in Bulgarije. Zij is slechts bij 4 of 5 hotels of bedrijven langsgegaan, steeds in éénzelfde buurt binnen Sofia (NPO, p. 13-14). Verder zou zij in de regio waar zij woonde langsgegaan zijn bij twee scholen om zich in te schrijven voor taallessen.

Zij kreeg toen te horen dat de scholen enkel toegankelijk waren voor Bulgaren (NPO, p. 15). Haar gewezen op het gegeven dat mogelijks niet elke Bulgaarse school taallessen voor nieuwkomers kan aanbieden, stelt verzoekende partij enkel op algemene wijze dat het voor vluchtelingen niet makkelijk is om zich in te schrijven in een school. Nochtans blijkt uit de bijgevoegde landeninformatie dat er in Bulgarije taallessen aangeboden worden door het Rode Kruis Bulgarije en Caritas in Sofia (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 1). Verzoekende partij toont aldus niet aan dat zij ernstige pogingen ondernomen heeft om de Bulgaarse taal te leren en kan in het verzoekschrift niet stellen dat zij zich inschreef voor cursussen maar dat zij geweigerd werd. Verzoekende partij zou ook problemen ondervonden hebben bij het inschrijven van haar zoon in een school. Zij ging echter slechts bij drie scholen langs en zij nam geen contact op met de overheid of andere organisaties (NPO, p. 17-18). Verder blijkt dat verzoekende partij steeds een dak boven haar hoofd had. Haar oom in België betaalde de huur voor een hotel waar zij verbleef. Uit haar verklaringen blijkt dat dit een onhygiënische plek betrof met insecten en zonder keuken (NPO, p. 11-12). Wanneer haar echter gevraagd wordt of zij pogingen ondernomen heeft om een andere accommodatie te zoeken, stelt verzoekende partij eenvoudigweg dat zij dit niet gedaan heeft omdat dit te duur was (NPO, p. 19). Zij toont echter niet aan dat zij naar een alternatief gezocht heeft. Ten slotte merkt verzoekende partij zowel tijdens het

persoonlijk onderhoud als in het verzoekschrift op dat zij in Bulgarije geen toegang had tot de gezondheidszorg. Haar beide kinderen werden ziek tijdens hun verblijf in Bulgarije. Eénmalig had haar zoon brandwonden op zijn been waarna zij hem naar het ziekenhuis bracht. Nadat hij niet behandeld werd heeft zij hem zelf verzorgd door middel van het aanbrengen van tandpasta op de brandwonden (NPO, p. 15). Haar dochter kreeg ook huidproblemen, waarvan zij foto's neerlegt. Zij probeerde langs te gaan in een opvangcentrum in de buurt waar een dokter aanwezig was, maar werd daar niet verder geholpen (NPO, p. 16). Het is echter niet onbegrijpelijk dat de medische dienst van een opvangcentrum niet kan instaan voor de medische verzorging van personen die niet in het centrum verblijven. Vervolgens ging zij naar een ziekenhuis, maar ook daar werd zij opnieuw niet geholpen. Hoewel dit ten zeerste betreuenswaardig is, dient opgemerkt te worden dat deze feiten zich voordeden alvorens verzoekende partij en haar kinderen een beschermingsstatus kregen in Bulgarije. Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van haar situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn. Zij verklaart verder dat zij en haar kinderen niet over een ziekteverzekering beschikten omdat zij daarvoor diende te betalen (NPO, p. 18). Dat zij moest betalen voor het in orde brengen van haar ziekteverzekering is echter niet onredelijk, aangezien dit ook voor Bulgaarse burgers geldt. Zij toont dan ook niet concreet aan dat haar mogelijkheden of beperkingen om in dit verband haar rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden. Het is de verantwoordelijkheid van de begunstigde van internationale bescherming om de rechten verbonden aan haar status af te dwingen bij de overheid die haar deze beschermingsstatus heeft verleend. De verzoekende partij blijft hier echter in gebreke. Bovendien is er op heden in hoofde van verzoekende partij en haar kinderen geen sprake van een bijzondere medische kwetsbaarheid die een zware, complexe en regelmatige behandeling vereist. Bovendien blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij op geen enkel moment contact opnam met organisaties in verband met de problemen waarmee zij geconfronteerd werd (NPO, p. 18). Nochtans zijn er in Bulgarije verschillende organisaties actief zoals het Bulgaarse Rode Kruis, Caritas en Council of Refugee Women (administratief dossier, map 6, landeninformatie, stuk 2). Zij kan in het verzoekschrift dus niet zonder meer stellen dat zij in Bulgarije geen ondersteuning kreeg van de Bulgaarse overheid of andere organisaties als zij zelf nooit stappen ondernomen heeft om contact te leggen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om in de onmogelijkheid was om haar rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken. Zij toont evenwel niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.

Het feit dat verzoekende partij in België over een familiaal netwerk beschikt, dat zij in Bulgarije niet heeft, volstaat niet om tot de ontvankelijkheid van haar verzoek om internationale bescherming te besluiten of internationale bescherming te verlenen. Zij toont bovendien niet aan dat zij bij een terugkeer naar Bulgarije geen beroep meer zou kunnen doen op de steun van haar netwerk hier in België.

Het loutere feit dat er in Bulgarije sprake is van racisme en discriminatie zoals verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift aanhaalt, hoe betreuenswaardig ook, is op zich niet voldoende om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar Bulgarije aannemelijk te maken of aannemelijk te maken dat zij er in geval van terugkeer in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt te belanden. Derdelanders kunnen in Bulgarije, net als in andere lidstaten, geconfronteerd worden met discriminatie, racisme of xenofobie maar dit leidt niet tot het besluit dat de Bulgaarse autoriteiten hun verplichtingen ten aanzien van de verzoekende partij niet zullen nakomen of dat dit invloed heeft op de werking van de officiële instanties en de rechtscolleges in Bulgarije. Bovendien houdt dit evenmin in dat de Bulgaarse autoriteiten hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet nakomen en dat zij niet bij machte zijn om een passende bescherming te bieden aan betrokkene bij situaties van discriminatie, racisme of xenofobie. Verzoekende partij verwijst tijdens het persoonlijk onderhoud en in het verzoekschrift naar het feit dat zij door werkgevers gediscrimineerd werd in haar zoektocht naar werk omdat zij van Syrische afkomst is en een hoofddoek draagt waardoor zij zich maatschappelijk afgewezen voelde. Uit haar verklaringen blijkt echter niet dat zij naar aanleiding van haar ervaringen pogingen heeft ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde instanties, hoewel hoger genoemd vermoeden dat haar grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije geëerbiedigd worden tevens impliceert dat de daar aanwezige autoriteiten in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden mits zij uiteraard de nodige stappen zet.

Waar verzoekende partij in het verzoekschrift verwijst naar artikel 17.1 van de Dublinverordening, dient opgemerkt te worden dat deze verordening in casu niet van toepassing is aangezien zij reeds over internationale bescherming beschikt in een andere EU-lidstaat.

8. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 22 januari 2026 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1492 legt de eed af en tolkt Arabisch

De voorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

De raadvrouw van de verzoekende partij stelt dat in de beschikking en de bestreden beslissing onvoldoende rekening werd gehouden met de bijzondere kwetsbaarheid van de verzoekende partij.

Zij is moeder van twee minderjarige kinderen van 2 en 3 jaar oud. De raadvrouw van verzoekster verwijst onder andere naar artikel 20 lid 3 van de Kwalificatierichtlijn waarin vermeld wordt dat lidstaten rekening moeten houden met de specifieke situatie van kwetsbare verzoekers zoals bijvoorbeeld alleenstaande ouders met minderjarige kinderen.

Verzoekster heeft een verminderde zelfredzaamheid door haar lage scholing in Syrië en door het feit dat zij in de steek werd gelaten door haar man bij aankomst in Bulgarije in de steek gelaten waardoor zij alles alleen moet voorzien voor haar twee kinderen, tot op heden. Er is bovendien ook sprake van psychologische moeilijkheden in hoofde van haar zoontje. Door de situatie en het gebrek aan scholing is hij de mogelijkheid om te spreken verloren. In België is dit langzamerhand teruggekomen, maar hij heeft het nog steeds psychologisch heel moeilijk. Zij kan op heden nog geen psychologisch attest neerleggen omdat zij die nog niet heeft kunnen verkrijgen via het opvangcentrum. Toch is de bijzondere kwetsbaarheid aangetoond en wordt eraan voorbij gegaan. Met betrekking tot haar algemene situatie stelt de raadvrouw van verzoekster dat zij reeds tijdens het persoonlijk onderhoud weerlegd heeft dat zij nog beroep kan doen op de financiële steun die zij genoot van haar oom uit België omdat haar oom nu zelf een gezin heeft in België. Het is onmogelijk dat hij haar in Bulgarije opnieuw zou onderhouden want hij kan niet twee gezinnen onderhouden. Hoewel verzoekster in Bulgarije een dak boven haar hoofd had, had dit geen keuken en was dit zeer onhygiënisch, de kinderen hadden last van allergieën en haar zoontje heeft brandwonden opgelopen waarvoor zij geen medische ondersteuning kreeg. Zij heeft deze moeten behandelen met tandpasta en koud water.

Verzoekster voegt hier zelf nog aan toe dat de situatie van haar zoontje nog steeds moeilijk is. Hij heeft het moeilijk met praten en is ingeschreven in een revalidatiecentrum om hem hiermee te helpen maar zij heeft hiervan geen attest.

De voorzitter vraagt verzoekster of haar zoontje al in behandeling is, waarop zij stelt dat hij op de wachtlijst staat. Hij gaat nu naar een gewone school, maar dat loopt niet echt goed. Hij werd op initiatief van de leerkrachten op school ingeschreven in het revalidatiecentrum voor logopedie. De reden dat zij nog niet over een attest beschikt, is omdat de behandeling nog niet begonnen is. Verzoekster benadrukt daarnaast dat de psychologische toestand van haar zoontje kritiek is. Hij kan zijn gevoelens niet uitdrukken en kan niet praten zoals andere kinderen. Hij is altijd verdrietig en aan het huilen. Zij heeft geen contact meer met haar man en stelt dat zij hem zal proberen te contacteren.”

5. De verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde argumentatie, geen dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 19 november 2025.

5.1. Waar de verzoekende partij ter terechtzitting stelt dat in de beschikking onvoldoende rekening werd gehouden met haar bijzondere kwetsbaarheid als alleenstaande moeder van twee minderjarige kinderen van twee en drie jaar, doet zij geen afbreuk aan de overwegingen in de beschikking van de Raad

Het loutere feit dat verzoekende partij een alleenstaande moeder is en dat zij afkomstig is uit Syrië volstaat op zich echter niet om te besluiten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake statushouders.”

Vooreerst dient er op gewezen dat de verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt waaruit kan blijken de beoordeling van de algemene situatie voor statushouders in Bulgarije in de beschikking van de Raad niet langer actueel zou zijn. In de beschikking wordt erkend dat in Bulgarije sprake is van een precaire situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Bulgarije, dat hun situatie ernstig en moeilijk is en dat zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot huisvesting of sociale bijstand en de bijna onbestaande beschikbaarheid van integratieprogramma's, maar dat er kan niet worden uit afgeleid dat de situatie van personen die er internationale bescherming hebben gekregen dermate ernstig is dat zij bij een terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Bulgaarse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een individuele beoordeling van hun situatie niet meer nodig is.

Verder wordt in de beschikking van de Raad rekening gehouden met verzoeksters profiel als alleenstaande moeder uit Syrië waarbij wordt vastgesteld dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft niet met medische problemen te kampen, haar stelling in het verzoekschrift dat zij kampt met psychologische problemen op geen enkele wijze onderbouwt. Er wordt verder gesteld dat het feit dat verzoekende partij een alleenstaande moeder is en dat zij afkomstig is uit Syrië op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in de zin van de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake statushouders en dat zij niet aantoonbaar kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Door louter ter terechtzitting opnieuw te stellen dat zij een alleenstaande moeder met twee kinderen van twee en drie jaar is, doet zij geen afbreuk aan de beoordeling in de beschikking dat er geen overtuigende elementen voorliggen *“waaruit zou blijken dat bij de verzoekende partij omwille van haar gezondheidstoestand sprake is van een bijzondere kwetsbaarheid die het haar dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig haar rechten uit te oefenen, verbonden aan haar status toegekend in Bulgarije, zodat er een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest”*.

De verzoekende partij stelt ter terechtzitting dat haar zoontje het psychologisch zeer moeilijke heeft, moeilijkheden heeft met praten en dat hij ingeschreven staat op een wachtlijst voor een revalidatiecentrum om hem te helpen maar geen attest kan voorleggen omdat de behandeling nog niet gestart is. De Raad kan slechts vaststellen dat geen enkel objectief stuk voorligt met betrekking tot het psychologisch welzijn van de zoon van verzoekende partij, noch met betrekking tot de wachtlijst voor een revalidatiecentrum waarop hij zou zijn ingeschreven en dat verzoekende partij stelt dat er nog geen behandeling is gestart. Voorts doet verzoekende partij door opnieuw te verwijzen naar de slechte leefomstandigheden waarin zij en haar kinderen in Bulgarije verbleven geen afbreuk aan hetgeen in de beschikking wordt gesteld met betrekking tot het feit dat zij Bulgarije reeds verliet ongeveer vier maanden na het verkrijgen van internationale bescherming en ongeveer één maand na het verkrijgen van haar verblijfsvergunning die nog steeds geldig is en waarbij wordt geconcludeerd dat het voor verzoekende partij niet mogelijk is op basis van zulk kortstondig verblijf na het verkrijgen van haar Bulgaarse documenten, om conclusies te trekken omtrent de mogelijkheden op vlak van huisvesting, werkgelegenheid, gezondheidszorg of het aanbieden van taalcurssussen in Bulgarije.

Waar verzoekende partij ter terechtzitting nog stelt dat zij reeds heeft uitgelegd dat haar oom die in België woont haar niet kan blijven financieel ondersteunen gaat zij voorbij aan hetgeen in de beschikking werd gesteld met betrekking tot de beperkte inspanningen die zij blijktens haar verklaringen heeft gedaan in Bulgarije om er haar rechten als statushouder te doen gelden en op basis waarvan wordt besloten dat *“Zij kan in het verzoekschrift dus niet zonder meer stellen dat zij in Bulgarije geen ondersteuning kreeg van de Bulgaarse overheid of andere organisaties als zij zelf nooit stappen ondernomen heeft om contact te leggen. Zij maakt met bovenstaande dan ook niet op concrete wijze aannemelijk dat zij door de onverschilligheid van de Bulgaarse autoriteiten buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om in de onmogelijkheid was om haar rechten als statushouder in Bulgarije te doen gelden. Het komt in dit verband haar toe om de middelen die het recht en haar status in Bulgarije hiertoe bieden terdege te gebruiken. Zij toont evenwel niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput.”* Door louter te poneren dat haar oom haar niet langer

financieel zou kunnen ondersteunen, toont de verzoekende partij niet aan dat zij voldoende inspanningen leverde om haar rechten als statushouder met een verblijfsvergunning geldig tot 14 februari 2027 en deze van haar kinderen in Bulgarije te doen gelden noch dat zij in geval van terugkeer naar deze EU- lidstaat daartoe niet in staat zou zijn. De loutere stelling van verzoekende partij ter terechtzitting dat zij een verminderde zelfredzaamheid heeft door haar lage scholing volstaat daartoe niet.

De verklaringen van verzoekende partij ter terechtzitting volstaan niet om te besluiten dat er voor verzoekende partij in geval van terugkeer naar Bulgarije, waar zij en haar kinderen internationale bescherming genieten, omwille van een bijzondere kwetsbaarheid een ernstig risico is dat zij bij terugkeer naar Bulgarije zal terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of waardoor zij bij terugkeer naar Bulgarije een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Gelet op het voorgaande, wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 19 november 2025 opgenomen grond. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zesentwintig door:

K. POLLET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET